

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐՅԱՆ

Թրքուհին

Երեկո է, բոցավառ է հորիզոն.
Կառք մը կ'անցնի դագաղի պես համրընթաց,
Գեղուհի մը ընկողմանած տրոփե հոն,
Վերջալույսի աղջի՞կ մէ սա, ո՛վ Աստված.
Եթե նայի՛,
Կ'ըսես - հի՛մա կը մարի:

Մեղրամուն անդրիանդի մ'է հանգույն.
Ի՛նչ դալկահար... կարծես հաշաղը վառե
Պատան մէ նուրբ ներա վարդիցը դժգույն.
Աստված ըզնե գույգ մաշերովն կը վառե.
Եթե ժպտի՛,
Կ'ըսես - ո՛հ, հի՛մա կ'անցնի:

Նայիլ կուզե, բայց ա՛վելի կնրվաղի,
Սիրտը խունկի պես կը մըխա սիրավառ,
Նե շողերու, բույրերու է թագուհի,
Խոնջ թիթեռնիկ մոր կը խնդրե ծաղկե թառ.
Եթե շարժի՛,
Կ'ըսես - հի՛մա կը թռչի:

Լանջն է հուզյալ Օվկեանի մը նըման.
Կուզե սիրե՛լ... համբույրի մհետ նըվաղիլ,

Մա'իլ, խամբիլ, խոնջած ընկնիլ գերեզման,
Քամել սիրո կրակե բաժկին հուսկ կաթիլ.
Եթե շիկնի',
Կըսես - հի'մա կը բորնկի:

Սրտի մեղո'ւ, ինչպես կոչեց Լամարթին,
Որուն ծրծած ծաղիկը՝ սիրտ, մեղրն է սերք
Ես կոչեմ զնե կո'յս, որուն սիրտն է երկին
Անհուն սիրո, որ հորիզոն չունի դեռ.
Եթե խոսի',
Կ'ըսես - հի'մա կը հատնի:

Նե կը վառի, մի'շտ կը վառի, չը հատնիր
Տընանկ կընոջ տաճարն վառած ճրագին պես,
Աստղերու նման գիշեր սիրե՝ փողփողիլ.
Կրակ մէ փրթած կողեն սիրո բոցագես...
Թե իսկ մեռնի',
Կ'ըսես - հի'մա կը ծընի:

1871
